

1.

Wakker in een nachtmerrie

Ik kom mijn bed uit met een gezwollen gezicht dat vol zit met blaasjes. Ik zie er niet uit! Toch ga ik naar mijn werk, we zitten met een personeelstekort. In het ziekenhuis aangekomen zijn de opmerkingen en de grappen van collega's niet van de lucht. Ik kan er zelf ook om lachen, want ziek voel ik me niet. Als anesthesieassistente is de operatiekamer (OK) mijn werkterrein. Gaande de dag zie ik dat de zwelling over mijn hele gezicht ernstige vormen aanneemt. Er ontstaan diverse blaren, eerst op mijn wangen en later verspreiden deze zich langzaam maar zeker over mijn gezicht. 's Middags sta ik met een oogarts op een niet-chirurgische OK, zodat ik geen 'smoeltje' voor mijn neus en mond hoeft te dragen. Hij roept verschrikt: "Jou wil ik niet op de OK hebben!". Waarop mijn teamleider zegt dat ik dan maar naar huis moet gaan. Het voelt als een vrije middag, ik heb nog geen idee van de donkere wolk die boven me hangt. Want op dat moment dient zich de eerste mogelijkheid aan van een anafylactische shock¹.

De overvloed aan latexpoeder op onze OK's had de hele dag vrije toegang tot mijn huid, mijn ogen en

1 Zie de medische begrippenlijst, bijlage A, pagina 93.

mijn longen. Ik ben me totaal niet bewust van deze zware dreiging.

Ik stap binnen bij mijn huisarts. Ze kan een schrikreactie niet onderdrukken: “Heb je een allergische reactie op iets?” is haar aarzelende diagnose. Het feit wil, dat ik allergisch ben voor stoffen als huismijt en berkenpollen. Ook moet ik letten op het gebruik van nieuwe crèmes. Maar door mijn gezonde leefstijl heb ik de laatste vijf jaar geen last meer van allergieën. Ik reageer dan ook laconiek: “Ach, een allergie, ik let goed op, ik gebruik niets anders, dus dat kan het niet wezen. Even afwachten maar.”

Door naar de klassiek homeopaat. Hij kent mij al langer en komt met een passend middel. De uitslag neemt af. Aan het eind van de week kan ik weer aan het werk en ik duik de weekenddienst in.

Een vriendin wordt veertig, het is een gezellig feestje. Maar opnieuw voel ik me ‘zo raar’. Een blik in de spiegel maakt gelijk de zwelling in mijn gezicht duidelijk. Komt het nu na een week alweer terug? Gelukkig is de homeopaat ook in het weekeinde te bereiken en kan ik een nieuw middel halen. Dat middel helpt, maar ik ben extreem moe en benauwd. Zelfs plat op bed liggen lukt niet meer. Als ik dat doe, dan krijg ik nauwelijks lucht. Dus er zit niets anders op dan halfzittend te gaan slapen. Ik begin me zorgen te maken. Dit is geen normale allergie meer.

In één klap staat mijn leven op de kop. Intense vermoeidheid maakt zich van mij meester en ik val

kilo's af, terwijl ik meer dan voldoende eet. Ik heb barstende hoofdpijn en ik moet zo huilen. Ik heb het gevoel bij wijze van spreken zo neer te kunnen vallen. Ik ben bang en moet alles loslaten. Ook werken zit er voorlopig niet in. En wat als het fout gaat? Ik wil niet dood.

Wil je weten hoe het verder gaat?

www.tussendeschuifdeurenvandeerstehulp.nl